ఆమె పాడిన పాట

పక్క డాబాపైనుండి పాట వినపడుతున్నది.

"రాకాచంద్రుడు వెన్నెలజల్లును ఆకాశంలో చల్లెనూ...."

స్పష్టంగా వినిపిస్తున్నదా పాట.

ఆకాశంలో పుచ్చ పువ్వులా చంద్రుడు వికసిస్తున్నాడు. గాలులు కొంచెం చిరుచలిగా వీస్తున్నాయి. దూదిపింజలవంటి తెల్లని మబ్బులు మంచును నింపుకొని గర్భిణీ స్త్రీలవలె పాలిపోయి మందమందగా నడుస్తున్నాయి. పాట తీయగా అమృతంవలె వ్యాపిస్తున్నది. పులకితుడనైనాను. ఓహో ! ఏమి గానమది ! గంధర్వ గానము ! ! అంతేనా ? చాలదీ ఉపమానము. లేచి నిలుచుని పక్క డాబా వైపు చూచాను. ఆమె ఎవరో ఒంటరిగానే ఉన్నట్లున్నది. గొంతెత్తి చంద్రుణ్ణి చూస్తూ ఏకాంతంగా తన్మయత్వంతో పాడుతున్నది.

ఓహో ! పరవశించి పోతున్నది నా మనస్సు. ఇంతలో తపోభంగమైన ఋషివలె కలవరపడ్డాను గానం ఆగిపోయింది. ఎవరో చప్పట్లు చరిచారు.

అటు చూచాను. ఆమె పాటను వింటూ ఉన్న మరొక గొంతు ఏదో వ్యాఖ్యానిస్తున్నది. ఆ గొంతు పురుషునిది, ఆమె, తియ్యగా విరిసిన మల్లెపూవుల జల్లువంటి నవ్వుల వంతెనను నిర్మిస్తున్నది. నా మనస్సు బాధపడింది.

"ఏమండీ పాట ఆపకండి" అని కేకవేస్తూ లేచాను. కాని నిజానికిది భ్రమ. కేక వేయలేకపోయాను. సంఘం, సంప్రదాయం నన్ను తెలియకుండానే అణచి వేశాయి. సంస్కారమెంత బలీయమైనదో ఇప్పుడు తెలిసింది. గొంతులో ధ్వని గొంతులోనే ఆగిపోయింది,

నిరాశతో, సాయంకాలపు పద్మంవలె. బిక్క మొగంతో అటు చూచాను.

అతడు... ఎవరో, ఆమెను ఏదో అన్నాడు.

ఆమె మళ్ళీ నవ్వి ఏదో జవాబు చెపుతున్నది. నిస్సహాయుణ్ణి నేను.

ఏం చేయను?

పక్క మేడమీద పాట ఆగిపోయింది. పకపక నవ్వుతున్నా రిద్దరూ. నిశ్శబ్దాన్ని భుజిస్తూ ఆకాశానికి కళ్ళతో లంకెవేసి అలాగే నిర్లిప్తంగా పడు కున్నాను.

ఎప్పుడో నాకు తెలియకుండానే నిద్ర పట్టింది.

మరునాడు ఉదయము ఒక్కసారి ఆ మేడవైపు చూదాను ఏదో తెలి యని ఆవేశం వచ్చింది. వాళ్ళింటికి వెళ్ళాలి. వెళ్ళి ఏం చేయాలి తరువాత ? ముందు వెళ్ళాలి. అంతే ! కాళ్ళకు చెప్పులు తగిలించి బయలుదేరాను.

గేటు తీసి వాళ్ళ ఇంటిలోనికి ప్రవేశించాను. సన్నగా రేడియో సంగీతము విన్పడుతున్నది, కిరణ్ వ్రాసిన దేశభక్తి గీతమది. తెలికగానే పోల్చుకున్నాను నేను.....

లోనికి వెళ్ళాను. హాలులో ఎవరూ లేరు.

సోఫాలో కూర్చున్నాను. కొన్ని క్షణాలు నిశ్శబ్దం,

తర్వాత పనిమనిషి వచ్చి తొంగిజూచి లోనికి పోయింది.

ఆమె ఏమి చెప్పిందో మరి....ఇంటి యజమాని బయటకు వచ్చాడు. నమస్కరించాను. ప్రతి నమస్కారం చేయకుండా కూర్చున్నాడు.

బాగా పరిశీలించాను బెర్లిన్ స్లాక్, బెర్లిన్ పాంట్, స్క్వేర్ షేప్ వాచ్, హిట్లర్ మీసం, కొనముక్కు, సూదుల్లాంటి కళ్లు, మనిషి ఆదో రకంగా వున్నాడు.

"ఏం పనిమీద వచ్చారు ?" ఆదోరకంగానే ప్రశ్నించాడు.

"నేను మీ పక్కవాటాలో వుంటానండీ కొత్తగా వచ్చాను."

"మంచిది, చెప్పండి."

"రాత్రి...." కొంచెం సంకోచించాను.

"ఆఁ ఏమయింది రాత్రి ?"

"రాత్రి నేనొక పాట విన్నాను."

"ఊఁ...." నిర్లక్ష్యంగా చూస్తున్నాడు,

"ఆ పాట చాలా బాగుందండీ."

"ఊఁ...."

"ఆ పాట....ఎవరు పాడారో తెలుసుకోవచ్చునా ?"

ఇంటి యజమాని మాట్లాడలేదు

"ఊఁ...." అన్నాడు ఇంకా చెప్పమన్నట్లు.

నాకు చాలా కోపం వచ్చింది. అయినా ఎవరిమీద చూపను ? ఏం అధికార మున్నది నాకు ఆయనపై! ఆయన ఇంటికి వచ్చి కోపం ప్రదర్శించడానికి.

ఇంతలో పరదా కదిలింది. ఆమె వచ్చి నిలబడింది సన్నగా నవ్వు తున్నది. నిజం మాట్లాడితే నవ్వడంకాదు ఆమె ముఖమే అంత ! హసన్ముఖి.

"రాత్రి మీరు పాడిన కిరణ్ పాట చాలా బాగుందండీ" అన్నాను.

ఆమె నావైపు వింతగా చూచింది.

"ఔనండీ చాలా అందంగా పాడారు. ప్రతి అక్షరానికీ ప్రాణంపోశారు. అందుకనే మిమ్మల్ని అభినందిద్దామని వచ్చాను."

ఆమె ఆయనకు కొంచెం దూరంలో అదే సోఫాలో కూర్చుని ఆయన ముఖం చూస్తున్నది అయోమయంగా.

ఆయన ముఖం నేను చూడదలచుకోలేదు; చూచే సాహసం లేదని చెప్పినా నాకు అవమానమేమీలేదిప్పుడు.

నేనేదో అసామాన్యమైన పని చేస్తున్నాను. ఇంతదూరం వచ్చింది, ఇంక భయమెందుకు?

"బాయ్" ఇంటాయన బెల్ మ్రోగించాడు.

నా గుండెలో భయం బయలుదేరింది.

బాయ్ వచ్చాడు.

ఇంటాయన నన్ను చూపించాడు నౌకరుకు.

నా గుండె ఆగినంత పని అయింది.

"వెళ్ళి వారికి కాఫీ తెచ్చిపెట్టు"

బాయ్ వెళ్ళాడు.

నేను ఆశ్చర్యంనుండి కొన్ని క్షణాలు తేరుకోలేదు. ఈ లోపలే భర్త సంభాషణ ప్రారంభించాడు.

"చూడండి మిస్టర్! మనదేవూరూ విశాఖా."

ఆయన ఆ మాట ఏ ఉద్దేశ్యంతో అన్నాడో తెలుసు. ఇక నేను సహించ దలచలేదు.

"రంగధామ్‌గారూ!" తీవ్రంగా మాట్లాడసాగాను. ఆయన పేరు రంగధామ్. వాకిట్లో బోర్డు చూచాను.

"మీ పద్ధతి నాకు నచ్చలేదు. పక్కింటివాణ్ణి, ఇలా ఇంటికి వచ్చిన పెద్ద మనిషిని అవమానించడం ధర్మంకాదు."

"నేనూ అదే అందామనుకుంటున్నాను. మర్యాద ఇచ్చాను. కాఫీ ఇస్తున్నాను. మీరు ఏమన్నా ఓర్చుకొని ఊరుకున్నాను. అట్లాంటిది నీవు తెల్లవారక ముందే మా యింటిమీద పడి ఇట్లా అల్లరిచేయడం భావ్యమేనా?"

"నేనా? అల్లరి చేశానా? మాటలు మర్యాదగా రానివ్వండి రంగధామ్ గారూ."

రంగధామ్‌కు కోపం వచ్చింది: "వాట్-నాన్సెన్స్-మర్యాదగూర్చి నాకు చెపుతావ్-అరే.. అసలేమిటిదంతా. ఇలా నా యింటికివచ్చి మర్యాదగా మాట్లాడమని దబాయిస్తున్నావ్! ఎక్కడి ఖర్మ ఇది"

నాకూ కొంచెం కోపమూ బాధా కలిగాయి "మహా వచ్చానులేవయ్యా మీ ఇంటికి. లక్ష రూపాయలిచ్చినా నేను ఎవరింటికీ వెళ్ళను తెలుసా?" అన్నాను.

"ఉద్ధరించారు" అన్నాడు రంగధామ్.

నిర్లిప్తంగా చూస్తున్నది ఆమె. అయితే ఈ సంభాషణల పర్యవసానం ఏమౌతుందో చూడాలన్న ఉత్సుకతమాత్రం కళ్ళల్లో పరోక్షంగా మెరుస్తున్నట్లు గమనించాను.

బాయ్ కాఫీ తెచ్చి టేబిల్ మీద పెట్టాడు. నేను తీసుకోలేదు.

"ఇంటికి వచ్చిన అతిథికి ఇదేనా మర్యాదచేసే లక్షణం. నాకేమీ వద్దు లేవయ్యా నీ కాఫీ"

చూడు మిస్టర్ నీ పేరేమిటో తెలియదు. నీ ప్రవర్తన చూచాక తెలుసుకోవాలనే కుతూహలం కూడా పోయింది. ఏమిటి నీవింకా భారతీయ ధర్మం, అతిధి మర్యాద అంటున్నావ్. నేనుకాబట్టి సరిపోయింది ఇదే మరొకడైతే తన్ని వుండేవాడు."

పరిస్థితి విషమించవలసినంతవరకూ విషమించిందని గుర్తించాను,

"నేను చేసిన నేరమేమిటి?" గట్టిగా అరిచాను.

"ఇదేమి లోగంకొంప అనుకున్నావటయ్యా పొద్దున్నే వచ్చి నీ భార్య పాట బాగుందని పొగడడానికి, నీకు సిగ్గులేదా?...." ఆయన తారాస్థాయినందు కున్నాడు.

నేనూ నోరు విప్పి అనబోతుండగా ఆమె మాట్లాడింది "చూడండి" అని. ఆ మూడు అక్షరాలూ నన్ను పరవశుణ్ణి చేశాయి. వాణి వీణ మీటినట్లుంది. ఒక్కసారి నేను గంధర్వ లోకాలలోకి వెళ్ళిపోయాను.

ఆమె మళ్ళీ అడిగింది "మీరెవరు? పొద్దునే ఈ గొడవ ఏమిటి? చూడ డానికి మర్యాదస్థులుగానే వున్నారు. ఏంకావాలి మీకు?" నాకు కొంచెం దుఃఖం కలిగింది. కంఠం గాద్గదికమైంది "ఏం కావాలా? ఏం కావాలంటే అది ఇస్తావా, అమ్మా!"

'అమ్మా' అన్న మాటను నేనెలా ఉచ్చరించానో నాకు తెలియదు కాని వారిరువురూ కదిలిపోయారు. నాకు తెలుసు ఆ రహస్యం. మాతృప్రేమను చిన్నతనంలోనే పోగొట్టుకున్న వాణ్ణి తల్లి గారంతో గోరుముద్దలు తినిపిస్తే వుండే మాధుర్యం ఏమిటో!! క్షణంలో ఆయన ప్రవర్తనలో కొంచెం మార్పు కన్పడింది.

ముఖం ఇందాకంత వికృతంగా లేదు.

"మీకు మా ఆవిడ పాట నచ్చిందంటారు - అంతేనా ?" అన్నాడు కొంచెం ఆగి.

"ఔను - అది గంధర్వ గానం. పృథ్వీ స్పర్శ లేని దివ్యనాదం." అన్నాను ఆర్ద్రంగా.

అప్పుడామె ఇలా ఉన్నది.

"మీ ప్రశంసకు సంతోషం ! కాని మీరు కావాలనుకున్నది నేను మళ్ళీ ఇవ్వలేను. ఎందుకంటే ఒక్క విషయం మీరు గ్రహించలేకపోతున్నారు. రాత్రి నేను పాడింది రేడియోలో కాదు. మా ఇంటి డాబామీద మావారికోసం. కాబట్టి అ స్వరాలు ఆయనకే అంకితం ! మొత్తం సమాజానికి కాదు. అందువల్ల అది వినే అధికారంకాదు సరికదా, ఇలా వచ్చి దానిపై వ్యాఖ్యానించే అధికారమూ, అవసరమూ కూడా మీకు లేదు. నేను ఏ సినిమాలోనో, టివిలోనో రేడియో లోనో వినిపిస్తే, ఎక్కడైనా హాల్లో పాటకచ్చేరీ చేస్తే మీరు వ్యాఖ్యానించవచ్చు.

లేదా పత్రికల్లో కూడా మీ ఇష్టం వచ్చినట్లు వ్రాయవచ్చు,కాని నేనది చేయలేదు. నా సౌందర్యంలాగే నా గొంతు కూడా ఆయనకే చెందింది, కాబట్టి దానిని అన్యులు విని ఆనందించుకోవాలనుకోవడమూ, ఒకవేళ పొరపాటున విన్నా, ఇలా ప్రత్యక్షంగా వ్యాఖ్యానించాలనుకోవడమూ చాలా తప్పుకిందకే వస్తుంది''అన్నది. ఆమె మాటలోని ప్రత్యక్షరం వెనుక ఉన్న తర్కం సహజంగానే వుందా??

ఈ మధురగానాన్ని హక్కు భుక్తం చేసుకునే అధికారం కేవలం ఆయనదేనా??

దైవమిచ్చిన ఈ గాంధర్వం దైవరూపంలోని మొత్తం సమాజానికి చెందకూడదా??

ఈ మాట అందామనుకున్నాను.

అన్నానని అనుకున్నాను.

కాని అనలేదు- పెదవులు కదిలాయి అంతే!!

'క్షమించండి' అని లేచాను.

'మంచిది' అన్నాడాయన-

నేను రెండడుగులు వేశాను.

'ఇతరులు ఆమెను చూడటంకాని, ఆమె మాట విని ప్రశంసించడంకాని నాకు ఇష్టముండదు' అన్నాడాయన నిర్మొహమాటంగా మళ్ళీ.

నేను మారు మాట్లాడకుండా గుమ్మందాకా వచ్చాను.

హసన్ముఖి లేచి నిలబడింది.

'నాకూ, మావారికీ, కిరణ్ రచనలంటే ఇష్టం. అందుకే వాటిని వెన్నెల వేళల్లో మళ్ళీ మళ్ళీ పాడించుకొని వింటుంటారు. అందులోని ప్రతి అక్షరమూ ఎప్పుడూ మా గుండెల లోలోపల ప్రతిధ్వనిస్తుంటాయి. అందుకే నేను పరవశించి పాడుతుంటాను. చిరుగాలి, సిరివెన్నెల, మబ్బులూ, మావారు - వీరికె ఈ గానం పరిమితం - ఇంకోసారి వినడానికి ప్రయత్నించకండి" అన్నదామె.

"విన్నావా మిస్టర్. అన్నట్లు నీ పేరు." అడిగాడాయన.

"కిరణ్ - ఆ పాట వ్రాసింది నేనే." అని చెప్పి గుమ్మందిగి వెనుదిరిగి చూడకుండా వెళ్ళిపోయాను.